

Críticaòpera

Imma Merino

La ment del seductor en imatges

Don Giovanni

Director d'escena: Kasper Holten
19 de juny del 2017

El palau de Don Giovanni gira i a la vegada es transforma en altres cases on el seductor impenitent, i en certa manera impertinent, pot entrar i sortir fins quedar atrapat en els fantasmes de la seva ment o en el desig inconscient de destrucció que batega dins de la seva pulsio eròtica que desafia l'ordre moral. Aquesta és una manera possible de definir l'espai escènic, en relació amb una visió de *Don Giovanni*, del muntatge de l'òpera de Mozart que, estrenat dilluns, es representarà al Liceu fins al 2 de juliol vinent amb dos potents repartiments alternatius. S'hi ha d'afegir que en aquest muntatge, concebut el 2014 pel danès Kasper Holten i revisat en la seva reestrena a Barcelona per Amy Lane, els desitjos, les fantasies i, finalment, els temors de Don Giovanni són reflectits en imatges que, a la manera de grafitis, van projectant-se a les parets.

Imatges d'alta tecnolo-

gia aplicades a un decorat en moviment prou clàssic, que potser és revelador del classicisme que perviu en un muntatge que no renuncia a seduir amb una elegància tradicional, com ara la del vestuari, que llueix d'una manera especial en totes les dones seduïdes o forçades per Don Giovanni, tot i que, com re-

“La possibilitat de crear tantes imatges provoca certa incontinència”

marca el muntatge ideat per Holten, s'ha de tenir present que els personatges femenins d'aquesta òpera no són meres víctimes, sinó éssers amb desitjos i accions. En la manera d'abordar els personatges i el conjunt de l'òpera, potser no hi ha res de radicalment nou, si bé es posa l'accent en un aspecte interessant: Don Giovanni és un ésser sense identitat definida que, a través del seu mateix cant, va mudant per acordar-se al desig aliè. El cas és que les imatges projectades

Una escena de l'òpera 'Don Giovanni' en el muntatge de Kasper Holten, el dia de l'estrena al Gran Teatre del Liceu ■ A. BOFILL

són enlluernadores i fins hipnòtiques, però poden saturar: a les parets s'hi acumulen massa coses. És com si algú tingués una joquina capaç de meravellar i no pogués deixar de jugar-hi. O com si la possibilitat de crear tantes imatges provoqués incontinència. Potser tindrien més efecte si se n'esborressin

algunes, si es produís una certa depuració. Tanmateix, hi ha moments d'una gran força, com ara quan tot el món sembla donar voltes a l'entorn d'un Don Giovanni pletòric. O quan, en el tram final, el palau del seductor és ocupat per fantasmes.

En la nit de l'estrena, el croat Mariusz Kwiecien,

bregat en el paper, va encarnar Don Giovanni. Un baríton impecable, que va cantar sempre en plenitud, sense defallir mai. I, a més, un actor formidable, amb una expressivitat precisa i un moviment corporal enèrgic. Al seu costat, complementant-lo, Simon Orfila també va ser un Leporello sensacional tant en el

cant com en l'actuació dramàtica. De fet, tot el repartiment va resultar brillant, d'una manera especial el tenor rus Dmitry Korchak, que, amb una veu deliciosa, va aprofitar les àries de don Ottavio. Una altra russa, Julia Lezhneva, va donar la mesura de la voluble Zerlina, mentre que Valeriano Lanchas va ser un correcte Masetto. Interpretant la perseverant Donna Elvira, la soprano sueca Miah Persson va començar apagada, però la seva veu va anar prenent volada.

En canvi, la soprano italiana Carmela Remigio, amb tanta força com delicadesa, va assumir Donna Anna sempre a un gran nivell. Josep Pons, afermat cada cop més com a director titular de l'Orquestra del Liceu, va aconseguir una sonoritat rica i diàfana i hi va haver moments exquisits, com ara l'acompanyament amb guitarra de la serenata de Don Giovanni a la criada de Donna Elvira, i brillants, com ara la irrupció d'uns músics a l'escenari en la festa de carnestoltes. El públic assistent a l'estrenada ho va festejar tot, inclosa la posada en escena.